

SAMMENFATTENDE PROCESSKRIFT OM DE SAGSØGTES SELVSTÆNDIGE PÅSTAND

Sag Københavns Byret
 BS 31C-2382/2013

 Martinus Idealfond
 CVR 20033878
 Mariendalsvej 94-96
 2000 Frederiksberg
 (advokat Martin Dahl Pedersen)

 mod

 Åndsvidenskabsforlaget
 v/Kurt Christiansen
 Limfjordsvej 29
 2720 Vanløse

 Kosmologisk Information
 CVR. 12139101
 Klintvej 104, Klint
 4500 Nykøbing Sjælland

 Kosmologisk Information
 v/Ruth Olsen
 CVR. 17398954
 Klintvej 104, Klint
 4500 Nykøbing Sjælland

 www.martinus-webcenter.dk
 v/Søren Ingemann Larsen
 Vesterled 35, st.
 2100 København Ø

ADVOKATFIRMA

WWW.KROMANNREUMERT.COM

CVR-NR. DK 62 60 67 11

KØBENHAVN

TLF.: +45 70 12 12 11

SAGSNR. 1006597 MDP/MDP

DOK. NR. 47367012-1

Fonden Det Tredie Testamente/The Third Testament Foundation
CVR. 29146721
Vestre Gade 6A
2605 Brøndby

og

Livets skole i Åndsvidenskab
v/Jan Langekær
Vestre Gade 6A
2605 Brøndby
(alle v. advokat Peer B. Petersen)

PÅSTAND

Afvisning.

ANBRINGENDER

1. Som det fremgår af de sagsøgtes processkrift C af 22. januar 2016 - herunder navnlig under anbringenderne til støtte for påstanden s. 27-28 - drejer de sagsøgtes nye selvstændige påstand sig om spørgsmålet om, hvorvidt sagsøger forvalter sine rettigheder til Værket korrekt, herunder i forhold til måden hvorved Værket udbydes på sagsøgers hjemmeside og i forhold til håndteringen af foretagelsen af rettelser. Dette var imidlertid netop genstand for omfattende skriftveksling og bevisførelse forud for byrettens deldom af 11. december 2014. De sagsøgte argumenterede netop med, at sagsøger ved sit (efter de sagsøgtes opfattelse for begrænsede) udbud af Værket på hjemmesiden og ved at have foretaget (efter de sagsøgtes opfattelse omfattende) rettelser til Værket ikke forvalter rettighederne til Værket korrekt og at de sagsøgte derfor skulle frifindes for sagsøgers påstande om ophavsretskrænkelser. De sagsøgte argumenterede følgelig for, at krænkelserne som følge af sagsøgers forvaltning af sine rettigheder ikke skulle føre til domfældelse. De sagsøgte henviste i den forbindelse til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 9 og 10. Der kan bl.a. henvises til de sagsøgtes anbringender gengivet i dommen side 30, fra 6. afsnit:

"Instituttet har kun - efter sagsøgte påbegyndte udgivelsen - gjort værket tilgængeligt på sin hjemmeside. Værket er over 2000 sider langt, og man har på instituttets hjemmeside alene adgang til at klikke sig igennem værket side for side. Dette gør det umuligt at få et overblik over værkets bind, ligesom det ikke er muligt at medbringe værket steder, hvor der ikke er adgang til internettet. Det er heller ikke muligt at udskrive værket fra hjemmesiden.

Den måde, hvorpå værket præsenteres på instituttets hjemmeside, gør det umuligt reelt at studere og i øvrigt anvende teksterne på en konstruktiv måde. Det er utvivlsomt ikke tilstrækkeligt i relation til tilgængelighed..."

Endvidere kan bl.a. henvises til dommen fra side 31, fra 10. afsnit:

"Der er foretaget mere end 240.000 rettelser den reviderede udgave af værket, hvoraf mange af disse rettelser ikke kan tilbagespores i rettelisterne. Et så stort antal rettelser indebærer, at værket i sin reviderede form ikke længere er Martinus' ord, men en fortolkning af værket, der giver sig ud for at være kildemateriale. De reviderede udgaver er til tider så mangelfulde, at instituttet selv har fundet, at en nyere revideret udgave af værket ikke kunne tjene som forlæg for oversættelse.

Alene at have adgang til de reviderede udgaver af værket giver derfor et utilstrækkeligt grundlag for at studere og forske værket.

Instituttets udgivelse af reviderede udgaver af værket kan derfor ikke begrunde, at de sagsøgte ikke skulle nyde beskyttelse efter artikel 9 og 10, da de reviderede udgaver aldrig vil kunne erstatte førsteudgaverne indeholdende Martinus' egen tekst."

For så vidt angår byrettens udtrykkelige stillingtagen kan henvises til dommen fra side 35, fra 4. afsnit:

"Uanset om der anses at være tale om udøvelse af tro som omfattet af anvendelsesområdet for konventionens artikel 9, finder retten ikke, at der i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis er grundlag for at udstrække retten hertil til at omfatte de sagsøgtes udgivelse eller tilgængeliggørelse af Det Tredje Testamente som sket i modstrid med Martinus Instituts ophavsret. Retten finder endvidere ikke, at hensynet til de sagsøgtes ytringsfrihed under de foreliggende omstændigheder kan veje tungere end hensynet til Martinus Instituts ophavsret.

Retten har herved lagt vægt på, at de sagsøgte selv frit kan studere og leve efter Martinus' værk, herunder i de af dem ønskede udgaver, og at ophavsretten ikke indebærer nogen begrænsning i de sagsøgtes mulighed for ved egne foredrag, bøger eller lignende at udbrede kendskabet til Martinus' tanker til andre. De sagsøgte kan endvidere frit fremkomme med kritik af den måde, hvorpå instituttet forvalter sin opgave med bevarelse og udgivelse af Martinus' værker.

Retten finder efter bevisførelsen endvidere ikke grundlag for at antage, at Martinus Institut har forvaltet sin opgave i forhold til udgivelse af værket på vilkårlig vis, herunder henset til karakteren af de foretagne rettelser, der i øvrigt dokumenteres.

I forhold til konventionens artikel 10 må det på den ene side tillægges vægt, at udgivelse og tilgængeliggørelse af værket efter de sagsøgtes forklaringer ikke skete med kommercielt formål. På den anden side må der lægges vægt på, at de sagsøgte frit kan udbrede deres eget syn på værket, herunder på de forskellige udgaver, og fremkomme med kritik af instituttets forvaltning af sin opgave med bevarelse og udgivelse af

Martinus' værker. Det kan ikke anses at have været nødvendigt for at understøtte disse synspunkter eller for den samfundsmæssige debat at udgive eller tilgængeliggøre den fulde længde af en række af Martinus' bøger mv. i strid med Martinus Instituts ophavsret.

Retten finder herefter, at håndhævelse af ophavsretten i de foreliggende tilfælde ikke strider mod Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 9 eller 10."

I sin argumentation over for Procesbevillingsnævnet for at få tilladelse til at anke deldommen fastholdt de sagsøgte ovennævnte argumentation, jf. bilag 77 side 3, sidste afsnit:

"Martinus Instituttet har arvet den ophavsretlige beskyttelse, som værkerne nyder. Instituttet er derfor alene forvaltere af den ophavsret, der tilkom Martinus Thomsen ved hans skabelse af disse værker. Ved at nægte at udgive førsteudgaverne af værkerne, benytter Martinus Instituttet denne ophavsret til at foretage indskrænkninger i de sagsøgte informations- og ytringsfrihed samt religionsfrihed...."

2. Som det ses, har spørgsmålet, som den nye påstand vedrører, altså allerede været behandlet af byretten i forbindelse med forberedelsen og behandlingen af sagen under den første delhovedforhandling. Byretten kan ikke nu under behandlingen af sanktionsspørgsmålene igen tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøger forvalter sine rettigheder til Værket korrekt. Jeg henleder særligt opmærksomheden på ovenstående citat fra byrettens dom side 35:

"Retten finder efter bevisførelsen endvidere ikke grundlag for at antage, at Martinus Institut har forvaltet sin opgave i forhold til udgivelse af værket på vilkårlig vis, herunder henset til karakteren af de foretagne rettelser, der i øvrigt dokumenteres."

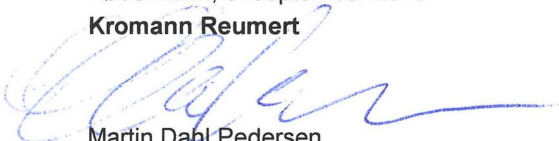
Skulle byretten tage materielt stilling til den nye påstand og set hypotetisk give de sagsøgte medhold i påstanden, ville byretten skulle omgøre sin dom, hvilket der ikke er hjemmel til, hvorfor påstanden bør afvises.

3. De sagsøgte indrømmer endog i processkrift D af 3. maj 2016 s. 3 under f), at de er "enige i, at spørgsmålet om, hvorvidt sagsøger forvalter sine forpligtelser og ansvar til Martinus' værker korrekt, er behandlet og omfattet af den afsagte deldom". De anfører endog i processkrift E af 22. juli 2016 s. 3, at byrettens konklusion vedrørende spørgsmålet var baseret på "den på det daværende tidspunkt foreliggende dokumentation" og videre s. 5, at byretten med den nu (sammen med bilag C må man forstå) fremlagte dokumentation vil finde, "at sagsøgers forvaltning af Værket ikke lever op til de ønsker og krav, Martinus autoritativt og dokumenterbart havde og krævede for eftertidens anvendelse af hans værker" - med andre ord anfører de sagsøgte her, at byretten vil komme til et andet resultat i anden omgang baseret på den nye dokumentation. Dette kan ikke læses som andet end en bekræftelse af, at byretten allerede har afgjort spørgsmålet på baggrund af den dokumentation, de sagsøgte på daværende tidspunkt havde valgt at fremlægge. De sagsøgte har imidlertid ikke flere skud i bøssen ved samme retsinstans i forhold til allerede afgjorte spørgsmål.

4. De sagsøgte bygger imidlertid samtidig en konstruktion op, fx i Processkrift D s. 3 under f), idet de videre anfører, at byrettens allerede trufne afgørelse gælder "*i relation til selve krænkelsspørgsmålet og ikke i relation til den resterende behandling og vurdering af de af sagsøger nedlagte sanktionspåstande.*" Denne subtile sondring giver ingen juridisk mening og hviler på en fiktiv konstruktion. Det giver ganske enkelt ingen mening at løsrive behandlingen af sagsøgers forvaltning af sine rettigheder til værket i henseende til henholdsvis en krænkelssedel og en sanktionsdel - og slet ikke i en situation, hvor byretten har vurderet, at der ikke er grundlag for at antage, at sagsøger har "*forvaltet sin opgave på vilkårlig vis, herunder henset til karakteren af de foretagne rettelser.*" Dette forhold understreges da også af, at påstanden er generelt udformet og ikke på nogen måde afgrænset til alene at omhandle sanktionsdelen.
5. I øvrigt bemærkes, at de sagsøgte slet ikke har retlig interesse i en særskilt pådømmelse af påstanden. Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøger handler i strid med sin fundats er et anliggende for fondsmyndighederne at bedømme. De sagsøgte kan klage til fondsmyndighederne, såfremt de mener, at sagsøger handler i strid med fundatsen. Om dette måtte være tilfældet, er herefter et anliggende mellem fondsmyndigheden og sagsøger (og sagsøgers bestyrelse/rådet). De sagsøgte er imidlertid ikke påtaleberettigede i forhold til en retssag herom og har altså ingen retlig interesse i en pådømmelse af den nye påstand.
6. Hertil kommer, at den nye påstand, de hertil knyttede anbringender og den mængde af citater, der er optrykt i processkrift C af 22. januar 2016, under alle omstændigheder burde have været henholdsvis nedlagt, fremsat og inddraget i forbindelse med forberedelsen af hovedforhandlingen af den første del af sagen og ikke først nu i relation til sanktionsspørgsmålene, der jo knytter sig til spørgsmålet om krænkelse, der blev pådømt under den første hovedforhandling. Der er indtrådt præklusion, jf. retsplejelovens § 358, stk. 1, jf. stk. 6. Der er ingen undskyldelige grunde til, at dette ikke er sket tidligere, det vil føre til en forsinkelse af sagen nu at inddrage den nye påstand, de nye anbringender til støtte herfor og det nye materiale og det vil ikke medføre noget uforholdsmæssigt tab for de sagsøgte, at de sagsøgte afskæres fra at nedlægge den nye påstand, fremsætte de nye anbringender og inddrage det nye materiale til støtte for påstanden.
7. Konklusionen på ovenstående må herefter være, at retten nu træffer afgørelse om afvisning af den nye påstand med dertil hørende anbringender og fremmer sagen mest muligt, herunder ved berømmelse af hovedforhandlingen af den anden del af sagen om sanktionsspørgsmålene snarest muligt, som det var tiltænkt ved beslutningen om opdelingen af sagen på retsmødet den 16. januar 2014. Herved kan den anden hovedforhandling som oprindeligt forudsat af parterne og byretten koncentrereres om sanktionsdelen. Sagsøger lider betydelige retstab ved den langvarige proces, idet de sagsøgte ikke alene fortsætter med de krænkelser, de er blevet dømt for af byretten, men igangsætter også løbende nye krænkelser. De sagsøgte kan naturligvis ikke i den forbindelse blot henvise til, at sagsøger blot kunne have anlagt en forbudssag vedrørende krænkelserne mod de sagsøgte, da en sådan forbudssag ville have indebåret yderligere omkostninger for sagsøger. I øvrigt overser de sagsøgte, at sagsøger jo under alle omstændigheder endvidere skulle have anlagt en hovedsag.

København, 5. september 2016

Kromann Reumert

Martin Dahl Pedersen